

XLTHLX

Sinkkikivien välissä on lusikka.
Tytöllä on käsineet
ne ovat suomujen peitossa
hän silittää pylväitä
bamburuokoja

Hän on nopea käärme
joka kiipeilee pylväisiin
kiipeillen solmuja ylöspäin
kädet ja polvet napsahten

tyttö leijuu maan ja kuun välissä
kiemurrellen meduusojen ja äyriäisten läpi...
merilevä, punokset, sukat
meren aamunkoitto ja muut auringonlaskut

hän pureskelee herkkiä koralleja
kynnet täynnä diatomeja

kapteenin vaimon rinnoista -
pursuavat yön harpun äänet ..
ne silottavat kuuron serkkunsa tärykalvot...
jotka kuulevat tietämättä kuulevansa.

sormet jousilla
sekoita vettä ja ilmaa.
vetovoiman lait
tuhat ja enemmän
tulevat painovoimaksi

tuli hiukset, sanoin
tuli on yhtä kuin hiukset

harmaa, hän sanoi,
sammuttaa halun olla
muuta kuin harmaa
tämän "tuolla puolen
harmaassa asuu kauneus

ja merkit, hän kertoi minulle uudelleen
tilojen sisennykset
reikiä, tahroja,
yksinkertaisia temppuja.

"Olen metallista lajia
tai pikemminkin kolloidinen.
Menin naimisiin levän kanssa, yhden ensimmäisistä.
Sitten minusta ei enää koskaan kuultu."

Jokainen kiiltävä kala kelluu

On kelluva
Jokainen tumma kala on pohjassa
Pohjassa

Tytöllä on ohuet letit
kuin pitkä rengasmaainen merilevä
napaten lennossa
äyriäiset ja pienet kalat
jotka karkasivat vedestä
hän näyttää tanssivan

menimme hakemaan maitoa
lusikan ja ammeen kanssa
kuin jonkinlaista raejuustoa
joka vaahtosi meille kuusta

sahrami meduusa
ravista palmua ja banaaninlehtiä
veneissä on korkkipurjeet
veneet maidon keräämiseksi
kuunkaltainen valkoinen kerma

soutamalla elohopean värisessä vedessä.
violetteja olentoja ei enää tunneta
uivatko vai lentävätkö ne jos ne ovat elossa
Portaissa on piikkireunat
suomujen kuoren terävyyden vuoksi.

kun se oli uusi
kuu
se vyöryi taivaan poikki
kuin sateenvarjo, jota tuuli työntää.

elämän totuus
kaikessa rikkaudessaan
institutionaalisen kuolion tuollapuolen
on kaikkien ihmisten edun mukaista
elää ja yrittää

syvällä tytön silmissä
asui kirjailija
kyyristyksissä kuin kotilo
verkkokalvojen peilipalatsissa
ilman rantoja tai rajoja.
Hän rakasti häntä hiljaisuudessa ja sanoin.

sisko eli onnellisena
vallitsevassa hiljaisuudessa
jokaisen värähtelyn tuolla puolen.
Siksi hän aina pakeni

siellä minne katsoit

tuliset pallot pyörivät jo.
Pitkine kultaisine ja turkoosine partoineen...
kuin komeettatähdet pyrstöineen